

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.P.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2017, č.j. OAM-140-12/ZR-2017, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Štěpána Svátka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační

politiky, ze dne 6. 4. 2017, č.j. OAM-140-12/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017].

II. Žalobní body

I) V žalobcově případě nedošlo jeho jednáním k narušení veřejného pořádku závažným způsobem a jeho povolení k trvalému pobytu tak nemohlo a nemělo být zrušeno dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Dle opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 42 měsíců, a to za spáchání přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a odst. 4 trestního zákoníku a za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 36 měsíců, a to za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, který byl zrušen výše uvedeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 v rámci stanovení úhrnné výše trestu.

Pojem veřejného pořádku je v souvislosti s aplikací zákona o pobytu cizinců vždy nutno vykládat eurokonformně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68). Dle evropského práva a návazné judikatury Evropského soudního dvora výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně, přičemž rozsah výjimky nemohou členské státy určovat jednostranně. Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, a ani odsouzení pro (v podstatě jakýkoliv) trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neospravedlňuje, nýbrž je nutno dále poukázat na konkrétní chování posuzovaného, v němž je důvodně možno spatřovat budoucí nebezpečí. Žalobce se dovolává rovněž názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z usnesení ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151.

Podle názoru žalobce poukázané jednání v napadeném rozhodnutí ani eventuálně nemůže a nemohlo dosáhnout takové intenzity, aby bylo možno aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku na žalobce. Žalovaný správní orgán se v odůvodnění aplikace ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze omezil na toto konstatování: „Vzhledem k výše uvedenému Komise konstatuje, že za opakované závažné narušení veřejného pořádku lze v případě odvolatele považovat i jeho opakované útoky proti zájmu společnosti na ochranu veřejného zdraví a před šířením drog, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný „trestný čin“, neboť právě těmito útoky odvolatele rovněž došlo k naplnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku.“. Podle názoru žalobce žalovaný správní orgán neaplikoval závěry z příslušných rozsudků Nejvyššího

správního soudu i Evropského soudního dvora na daný případ žalobce. Žalobce je proto toho názoru, že napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nezákonné a také nepřezkoumatelné a předčasné.

2) Správní orgán rozhodoval na základě nekompletního spisového materiálu, respektive v neprospěch žalobce použil listiny, které vůbec součástí spisového materiálu nejsou a nikdy nebyly. Ve spisovém materiálu je založen pouze rozsudek OS Sokolov sp. zn. 6 T 58/2014, nikoliv však rozsudek OS Praha 4 [správně: OS Praha 10] sp. zn. 3 T 45/2016. Pokud správní orgány argumentují rozsudkem – respektive jeho obsahem – OS Praha 4 [správně: OS Praha 10] sp. zn. 3 T 45/2016, musí být tento ve spisovém materiálu založen jako listinný důkaz, výpis z rejstříku trestů žalobce ke zjištění skutečného stavu věci nepostačuje a to zejména s přihlédnutím k tomu, kdy správní orgán argumentuje narušením veřejného pořádku závažným způsobem a na tento rozsudek – respektive na jeho obsah - opakovaně odkazuje. Žalobce rovněž tuto námitku již vznesl v rámci odvolacího řízení, žalovaný správní orgán se k ní však žádným způsobem nevyjádřil. Za situace, kdy rozsudek OS Sokolov sp. zn. 6 T 58/2014 byl právě rozsudkem OS Praha 4 [správně: OS Praha 10] sp. zn. 3 T 45/2016 zrušen a byl uložen jeden tzv. souhrnný trest, závěr správního orgánu, že žalobce se opakovaným odsouzením dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nereflexuje skutečný stav věci tak, jak ho zjistil správní orgán, ani nekoresponduje se stavem spisového materiálu, ze kterého správní orgán při formulaci napadeného rozhodnutí vycházel. Napadené rozhodnutí tak neodpovídá skutečnému stavu věci, jehož zjištění správnímu orgánu ukládá ust. § 3 správního řádu, spisový materiál byl rovněž v době vydání rozhodnutí v I. stupni nekompletní. Rovněž je nepřezkoumatelné, kdy žalovaný správní orgán se k této námitce žalobce vznesené již v odvolacím řízení žádným způsobem nevyjádřil, spisový materiál rovněž nedoplnil.

3) Podle § 174a zákona o pobytu cizinců byl správní orgán povinen reálně zkoumat zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a provést k této otázce relevantní dokazování. Správní orgán sice odkázal na celou řadu judikátů jak Nejvyššího správního soudu, tak Soudního dvora EU, avšak opomněl tyto judikáty, respektive jejich závěry aplikovat na konkrétní případ žalobce. Za celou dobu správního řízení správní orgán nevstoupil v osobní styk se žalobcem a nepředvolal ho k účastnickému výslechu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aby si mohl procesně použitelným způsobem ověřit jeho rodinné a soukromé poměry na území České republiky, byť to žalobce sám inicioval. Zejména žalobce poukazuje na to, že mu bylo povolení k pobytu uděleno již v roce 1996, za tuto dobu si na území České republiky pochopitelně vytvořil rodinné, sociální i ekonomické zázemí. Žalobce přiložil příkladem dohodu o provedení práce uzavřenou se společností Gaudium Industrial s.r.o., kdy předmětem výkonu práce jsou drobné montážní práce. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřené, neboť správní orgán se ani nepokusil reálně vyhodnotit, jaké dopady bude mít rozhodnutí do žalobcova rodinného života, ani se nezabýval případnou intenzitou jeho osobních vazeb na území České republiky, případně zachovalostí vazby na domovský stát s ohledem na to, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 1996 v rámci nejvyššího pobytového statutu. Hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého života se tak správní orgán fakticky zcela vyhnul. Napadené rozhodnutí je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85957-4/SO-2017, zpochybňovala.

K druhé žalobní námitce žalovaná uvádí, že z obsahu spisového materiálu vedeného Ministerstvem vnitra ve věci zrušení žalobcova platnosti povolení k trvalému pobytu je zřejmé, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, byl součástí spisového materiálu. Žalovaná po seznámení s obsahem spisového materiálu uvedla, že výše uvedený rozsudek je jeho součástí. Vyjádření žalované k námitce nekompletnosti spisového materiálu obsahuje str. 3 rozhodnutí žalované.

Skutečnost, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014, a žalobci byl udělen souhrnný trest, neznamená, že by se žalobce jednání uvedeného ve výše uvedeném rozsudku nedopustil. Žalobci rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, uložený souhrnný trest byl uložen jak za spáchání přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a odst. 4 trestního zákoníku, tak i za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku.

K třetí žalobní námitce žalovaná uvádí, že nebylo nutné vyslýchat žalobce, neboť Ministerstvo vnitra mělo jeho rodinné vazby za prokázané a rovněž mělo za prokázanou délku jeho pobytu na území. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní informace o svých rodinných a soukromých poměrech a ani nepředložil důkazy o tom, že by zjištění Ministerstva vnitra obsažená ve spisovém materiálu neodpovídala skutečnosti. V této souvislosti Komise poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016: „*V této souvislosti se proto jeví zcela nadbytečným požadavek krajského soudu, plynoucí z odůvodnění jeho rozsudku, na doplnění dokazování, a to provedením svědeckých výpovědí členů rodiny žalobce (konkrétně manželky). Správní orgány totiž pouto mezi žalobcem a jeho rodinou považovaly za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledaly přiměřeným.*“.

Žalobcem v průběhu odvolacího řízení doloženou dohodu o provedení práce, s ohledem na datum jejího uzavření dne 15. 3. 2017, nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť ji žalobce mohl doložit již před vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo [vnitřní] platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.* Příslušné ustanovení tak požaduje naplnění dvou podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. První z nich v daném případě spočívá v narušení veřejného pořádku požadované intenzity a četnosti. Druhou je přiměřenost z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců).

1) S první podmínkou zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 6. 4. 2017, č.j. OAM-140-12/ZR-2017, vyrovnal především tak, že cizinec v období od září 2010 do ledna 2014 prodal či daroval pervitin a marihuanu ve stovkách případů nejméně šesti osobám, přičemž z této kriminální činnosti měl zisk v řádu desítek tisíc korun. Cizinec uzavřel smlouvu o revolvingovém úvěru, přičemž se zavázal k pravidelným měsíčním splátkám, při uzavírání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje ohledně svého zaměstnání a výše příjmu, kdy následně došlo k reálného čerpání částky úvěru ve výši 92.000,- Kč, sjednané měsíčné splátky hradil zcela nepravidelně, následně přestal úvěr splácet a stal se nekontaktním, čímž způsobil společnosti Profi Credit Czech, a.s., škodu ve výši 50.511,- Kč. Závažné narušování veřejného pořádku správní orgán spatřuje ve všech výše uvedených skutečích, za které byl cizinec odsouzen. Závažnost narušování veřejného pořádku je pak navýšena zejména samotným druhem trestné činnosti, kdy obchod s drogami patří mezi nejtěžší typy trestné činnosti a snahou každého členského státu EU je tuto trestnou činnost nekompromisně potírat, kdy tuto nekompromisnost vůči drogové kriminalitě opakovaně potvrdil i Evropský soudní dvůr. Je třeba zdůraznit, že cizinec prodával drogy po několik let a to i nezletilé osobě, což je obzvláště zavrženíhodné. Svou trestnou činností cizinec porušil zájem na ochraně společnosti a lidí proti ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. K samotné definici pojmu závažné narušení veřejného pořádku správní orgán konstatuje, že tento pojem není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky a pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, má správní orgán za to, že toto jednání lze za určitých podmínek charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán zhodnotil souhrn opakované trestné činnosti cizince, kdy jeho chování a další popsání skutečnosti lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti, v tomto případě i zájmu na ochraně veřejného zdraví. Správní orgán se nezabýval pouze a jen faktem, že byl cizinec odsouzen, ale důkladně se zabýval trestnou činností, délkou páchaní trestné činnosti a dalšími skutečnostmi. Na základě veškerých uvedených skutečností lze jednoznačně konstatovat, že v daném případě se jedná o závažné narušení veřejného pořádku a veškeré výše popsání protiprávní jednání společně s pravomocným odsouzením lze v daném případě vyhodnotit jako závažné narušování veřejného pořádku, kdy cizinec svým jednáním vědomě porušoval zákony České republiky a to opakovaně. Správní orgán tak na základě všech výše popsání skutečností vyhodnotil opakovanou trestnou činnost a

odsouzení účastníka řízení tak, že se jedná o opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k první podmínce zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017, vyjádřila zejména tak, že po posouzení obsahu opisu z evidence rejstříku trestů České republiky a trestních rozsudků shledala, že odvolatel opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopustil úmyslné trestné činnosti, jeho trestná činnost byla společensky škodlivá a odvolatel opakovaně útočil proti chráněnému zájmu společnosti na ochranu soukromého majetku, veřejného zdraví a před šířením drog. O závažnosti jednání odvolatele svědčí i skutečnost, že odvolatel páchal drogovou trestnou činnost dlouhodobě v letech 2010 až 2014 a že se v rámci této trestné činnosti, spočívající především v prodeji pervitinu a marihuany a rovněž i darování těchto drog, dopustil nejméně v 437 případech. Trestnou činnost páchal za účelem zisku a v jednom případě patřila mezi jeho zákazníky i 16letá nezletilá osoba, což zvyšuje závažnost jeho protiprávního jednání. O závažnosti jednání odvolatele svědčí i skutečnost, že odvolatel v rámci svého podnikání útočil proti soukromému vlastnictví jiných podnikajících osob, když na úkor těchto se chtěl podvodně obohatit a způsobit jim větší škodu. Odvolatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, odsouzen k úhrnnému trestu za spáchání dvou úmyslných trestných činů, což svědčí o závažnosti protiprávního jednání odvolatele. Vzhledem k tomu, že dle opisu z evidence rejstříku trestů České republiky odvolateli byl stanoven v rámci úhrnného trestu podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody se zkušební lhůtou v trvání 42 měsíců, tj. do 4. 8. 2018, je zřejmé, že ze strany odvolatele trvá hrozba závažného narušení veřejného pořádku na území České republiky. Vzhledem k výše uvedenému Komise konstatuje, že za opakované závažné narušení veřejného pořádku lze v případě odvolatele považovat i jeho opakované útoky proti zájmu společnosti na ochranu veřejného zdraví a před šířením drog, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný „trestný čin“, neboť právě těmito útoky odvolatele rovněž došlo k naplnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku.

Ohledně tohoto žalobního bodu se soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Trestné činy, které žalobce spáchal, představují závažné narušení veřejného pořádku už tím, že za každý z nich podle trestního zákoníku hrozilo pachateli odnětí svobody na jeden rok až pět let. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku nadto náleží mezi trestné činy obecně nebezpečné. Žalobci přitěžuje, že tento trestný čin spáchal na více osobách a páchal jej po delší dobu. Znak „opakovaně“ je dán spácháním trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku na více osobách a po delší dobu a spácháním trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a 4 trestního zákoníku. Mezi spácháním výše uvedených trestných činů a dobou rozhodování správních orgánů nenastala ani taková časová prodleva, která by naplnění této podmínky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu problematizovala. Žalobcova argumentace řadou judikátů zůstala v obecné rovině. S jednotlivými závěry soudní praxe je třeba souhlasit, žalobce však nekonkretizoval, v čem má spočívat rozpor žalobou napadeného rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, s citovanými

názory. Soud proto může jen také obecně konstatovat, že nemá za to, že by posouzení první podmínky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo v daném případě nezákonné a/nebo procesně vadné. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Žalobní bod, který je obsažen v části IV. žaloby a uveden pod bodem 1) odůvodnění tohoto rozsudku, tudíž nebyl shledán důvodným.

2) Ze správního spisu byla zjištěna tato chronologie: Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3T 45/2016, byl Ministerstvu vnitra doručen dne 10. 8. 2016. Opis z evidence rejstříku trestů žalobce byl na žádost Ministerstva vnitra vyhotoven Rejstříkem trestů dne 4. 10. 2016. Oznámení o zahájení řízení s žalobcem ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo vyhotoveno dne 19. 1. 2017 pod č.j. OAM-140-4/ZR-2017. Rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014, byl Ministerstvu vnitra doručen na jeho žádost dne 25. 1. 2017. Žalobci bylo oznámení o zahájení tohoto řízení doručeno dne 26. 1. 2017.

V seznamu spisového materiálu k č.j. OAM-140/ZR-2017 je mimo jiné uveden ke dni 19. 1. 2017 na prvním místě bez pořadového čísla *Podnět číslo jednací 3T 45/2016* o 4 listech a pod pořadovým číslem 1 *Opis z ERT* o 2 listech a ke dni 26. 1. 2017 pod pořadovým číslem 6 *Rozsudek OS Sokolov číslo jednací 6T 58/2014* o 8 listech. Soud tudíž nemá pochybnosti o tom, že už k datu zahájení správního řízení byl součástí spisu správního orgánu jak rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014, tak rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3T 45/2016.

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že za účelem posouzení této věci si Ministerstvo vnitra opatřilo opis z evidence rejstříku trestů České republiky a dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3T 45/2016, a Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014, jež jsou vedeny jako součást spisového materiálu, a tudíž námitka jeho nekompletnosti nemá ve spisovém materiálu oporu. K tomu soud dodává, že ani tvrzení žalobce, že žalovaný správní orgán se k této námitce žalobce vznesené již v odvolacím řízení žádným způsobem nevyjádřil, proto neodpovídá skutečnosti.

Vzhledem k uvedenému není žalobní bod, který je obsažen v části V. žaloby a uveden pod bodem 2) odůvodnění tohoto rozsudku, důvodný.

3) S přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 6. 4. 2017, č.j. OAM-140-12/ZR-2017, vyrovnal v zásadě tak, že zjistil, že cizinec povolení k trvalému pobytu získal dne 13. 11. 1996, je rozvedený, na území ČR má s bývalou manželkou, st. přísl. ČR, jednoho již zletilého syna, st. přísl. ČR, dále pak má na území bratra, st. přísl. VSR, s povoleným trvalým pobytem. S výše uvedenými cizinec nesdílí společnou domácnost, není zapsán v žádné právnické osobě, nemá platné živnostenské oprávnění a není vlastníkem nemovitosti na adrese, na které má nahlášený poslední pobyt na území ČR. Správní orgán konstatuje, že ačkoliv cizinec má na území ČR určité rodinné vazby, tyto nejsou natolik zásadní, aby

převážily negativní okolnosti chování cizince na území ČR. Zrušením povolení k trvalému pobytu nebude cizinci nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života. Cizinec nemá na území ČR nezletilé děti, jeho manželství je rozvedené, zrušení pobytu nebude mít nijak zásadní vliv na jeho rodinné příslušníky. Většinu života prožil cizinec ve své domovské zemi a tak pro něj nebude obtížné se znovu adaptovat na tamní prostředí. Správní orgán považuje vydané rozhodnutí za přiměřené a v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-85957-4/SO-2017, vyjádřila zejména tak, že Ministerstvo vnitra z Cizineckého informačního systému, z živnostenského a obchodního rejstříku a rozhodnutí trestních soudů zjistilo, že na území žije odvolatelův zletilý syn a bratr, avšak nesdílejí s odvolatelem společnou domácnost, a dále, že odvolatel je rozvedený a nemá platné oprávnění k podnikání. Provedení výsledku odvolatele nebylo nutné, neboť Ministerstvo vnitra mělo rodinné vazby odvolatele za prokázané a rovněž mělo za prokázanou délku pobytu odvolatele na území. Odvolatel v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní informace o svých rodinných a soukromých poměrech a ani nepředložil důkazy o tom, že by zjištění Ministerstva vnitra neodpovídala skutečnosti. V této souvislosti poukazuje Komise na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 2 Azs 271/2015: „*Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.*“.

Tvrzení, že si na území pochopitelně vytvořil rodinné, sociální i ekonomické zázemí, odvolatel v odvolání nijak blíže nespecifikoval a ani nedoložil. Dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 6. 2015, č.j. 52A 54/2015-45: „*Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. – mutatis mutandis – odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).*“.

Výše uvedený rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015–37.

Napadené rozhodnutí neznamená nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatele. Na území České republiky sice pobývá syn odvolatele, avšak tento je již zletilý, a stejně jako bratr odvolatele, nesdílí s ním společnou domácnost. Dle Cizineckého informačního systému nejsou na odvolateli pobytově závislé žádné osoby. Napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku odvolatele s jeho rodinnými příslušníky a pobytu

odvolatele na území. Většinu svého života strávil odvolatel v zemi svého původu, což značí, že odvolatel nemohl zpřetrhat vazby k zemi původu. Skutečnost, že odvolatel byl dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3 T 45/2016, bez zaměstnání a prodejem drog zjevně a opakovaně usiloval o nelegální příjem, stejně jako spáchání úvěrového podvodu za účelem nelegálního obohacení se, navzdory povolenému trvalému pobytu na území od roku 1996, nesvědčí o dostatečnosti integrace odvolatele do české společnosti. Délku pobytu odvolatele na území či odvolatelovy rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatele, neboť odvolatel opakovaně a dlouhodobě závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Rovněž skutečnost, že odvolatel není ekonomicky integrován, o čemž svědčí skutečnost, že si dlouhodobě opatroval nelegální příjem z prodeje drog nebo z úvěrového podvodu a absence zaměstnání při vynesení rozsudku výše uvedeným soudem, nesvědčí tomu, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak lze konstatovat, že zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je silnější než zájem odvolatele na ponechání povolení k trvalému pobytu.

K tomuto žalobnímu bodu zdejší soud konstatuje, že soudní judikatura bezpochyby představuje zásadní vodítko i pro rozhodovací činnost správních orgánů. Právními větami lze někdy podepřít i protichůdná stanoviska; stačí nedbat toho, že rozhodnutí soudu je spjato s určitou právní úpravou a určitým skutkovým stavem.

V daném případě jde o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Trvalý pobyt cizince na našem území bývá zpravidla spjat s oslabením jeho vazeb k jeho rodné zemi nebo k jiné zemi, v níž delší dobu pobýval a z jejíhož území k nám přišel. Při posuzování přiměřenosti zrušení platnosti povolení k takovému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince proto musí správní orgány volit náročnější přístup a aplikovat adekvátnější kritéria než u jiných druhů pobytu.

Přiměřenost dopadu rozhodnutí je upravena v § 174a odst. 1 větě první zákona o pobytu cizinců: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

K srovnatelné věci se Nejvyšší správní soud přehledně vyjádřil v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39:

„[25] Pokud jde o druhou podmínku, přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č.j. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č.j. 2 As 19/2008-75; srov. rovněž rozsudek

Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č.j. 22 A 33/2010-35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č.j. 10 Ca 330/2006-89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959*). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[26] Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“.

V přezkoumávané věci se jedná o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území. Jde tu tedy o uložení povinnosti vycestovat z území České republiky. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území proto správní orgán pro účely posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince zpravidla nemůže vystačit s údaji z evidencí a listin, nýbrž musí přistoupit k výsledku účastníka řízení.

V daném případě to bylo potřebné a nic tomu nebránilo. Žalobce písemnosti od správního orgánu řádně přebíral (oznámení o zahájení řízení, vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce účastnického výsledku dovolává: Za celou dobu správního řízení správní orgán nevstoupil v osobní styk s účastníkem, tohoto nepředvolal na účastnický výslech dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aby si mohl procesně použitelným způsobem ověřit jeho rodinné a soukromé poměry na území České republiky. Argumentace žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016, se nepotkává se skutkovými okolnostmi právě projednávané a rozhodované věci.

Nesporným se nejeví ani délka pobytu žalobce na území ČR. Správní orgány vycházejí z toho, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 13. 11. 1996. V rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3T 45/2016, se ovšem uvádí, že žalobce se v České republice zdržuje již od roku 1992. Žalobcův syn se narodil dne ... V evidenci CIS je uveden údaj o příjezdu žalobce do ČR: 13.08.1987. Žalobcova vazba na území ČR je tedy delší, než by plynulo ze samotného faktu povolení trvalého pobytu. Skutečnosti tak nemusí odpovídat ani zjištění správního orgánu, že většinu života prožil cizinec ve své domovské zemi a tak pro něj nebude obtížné se znovu adaptovat na tamní prostředí.

Toliko z evidencí a listin byly zjišťovány i další rozhodné skutečnosti, zejména rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, rozsah a intenzita jeho vazeb na hostitelský stát a zdravotní stav dotčeného cizince.

Aby tedy nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, je nutno poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku, které bylo důvodem tohoto zásahu státu. Pro tyto účely musí být nejprve v každém konkrétním případě identifikována jak intenzita zásahu, tak intenzita narušení veřejného pořádku. Správní orgány obou stupňů však v posuzované věci dovodily přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce převážně jen na základě skutečnosti, že spáchal opakovaně více trestných činů. Takovéto „posouzení“ však není výsledkem poměrování intenzity narušení veřejného pořádku a intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který měl být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu.

Neurčily-li správní orgány, k jakému konkrétnímu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce by mohlo dojít, jen stěží mohly odpovědně posoudit, zda je tento zásah přiměřený. V důsledku nedostatečných skutkových zjištění neobsahují prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutí řádné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

V obecné rovině není pochyb o tom, že přiměřenost zásahu do života cizince je nutno odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku, kdy z vysoké intenzity porušení veřejného pořádku vyplývá mírnější posouzení následků zrušení trvalého pobytu. V daném případě však správní orgány na posouzení následků fakticky rezignovaly. Pokud by byl správný způsob poměrování, na který se správní orgány omezily, ztrácela by význam druhá podmínka v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Při přístupu použitým správními orgány by si totiž nebylo v podstatě možné představit situaci, kdy by cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek a zároveň by zrušení trvalého pobytu nebylo nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Žalobní bod, který je obsažen v části VI. žaloby a uveden pod bodem 3) odůvodnění tohoto rozsudku, tudíž shledán důvodným byl.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba je (částečně) důvodná, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že podle jeho názoru vytčené vady nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **9.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů za soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč, nikoli též za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000,- Kč, protože ohledně odkladného účinku žalobce úspěšný nebyl. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. července 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.